

Australia-Kvekk!

STEIN

fra S.O. Haugen

✓ Geir Henning Wiike

N-2740 ROA

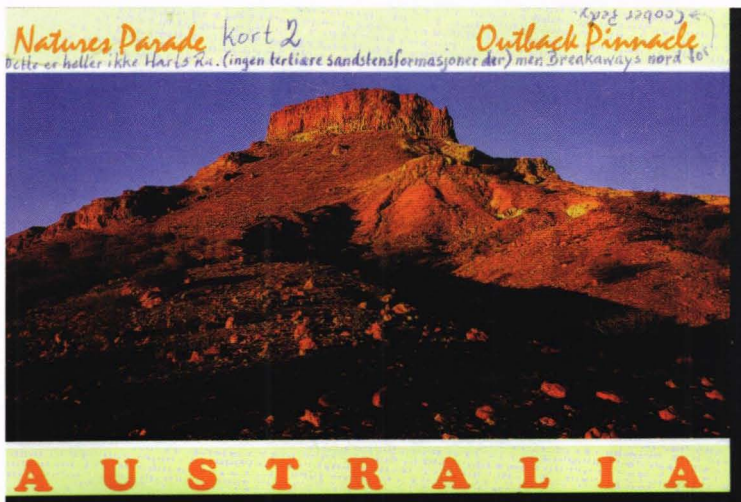
Det er 10 år siden jeg fylte et nr. av STEIN (dengang det het NACS myt) med fakta og synspunkter om opal. Disse er stort sett gyldige ennå, så jeg skal ikke gjenta meg selv (ikke engang si: «Hva sa jeg?» - selvom det frister).

- Har i snart 2 måneder hatt base midt på opalfeltet, blant ca. 1 mill. sjakter av varierende dybde. I løpet av dette oppholdet har jeg ikke vært ned i én. Det er opplest og vedtatt at jeg ikke har finnerlykke for opal, så vi har søkt andre ting, rubiner f.eks. Er just tilbake fra en uke i Harts Range, N.T. Vi krafset litt i den eneste offisielt kjente forekomsten av rubiner i Aust-

ralia, og brukte 3 dager på å finne et tredvetalls krystaller av noenlunde kvalitet, samt kanskje 100 chips, ved å gå krum-bøyd over en del overflate-skrappinger utført med dozer for ca. 20 år siden, etter vegetasjon å dømmes. Altså ikke meget å skrive hjem om, derfor nevner jeg heller resultatet fra vårt første besøk for 3 år siden, da vi fant 3 ganger så mye på

en tredjedel av tiden. Så vi trenger å bringe opp litt maskineri for å tørr-sikte de ca. 1000 m³

aktuelt materiale. Dette må broder Staale klare på egen hånd, mens han venter på at prisene på rough opal skal ta seg opp. - Vi kunne ikke se at noen hadde gjort noe på forekomsten siden vi var der for 3 år siden. Kvaliteten av stien opp til funnområdet fra elve-sletten frister ikke engang storfeet i området - de lager heller sine egne stier gjennom krattet og rundt de større steinene. Vi hadde som nevnt vært der etpar ganger før, med den samme gamle Hiace'n (79-mod.), men grunneieren gjorde store øyne da han møtte oss. Han hadde vært med bulldozer noen km. forbi området «vårt» for å grave en vanningsdam for kyrne. Etter så nitid granskning av både primær- og alluvialforekomst følte vi oss modne for litt sivilisasjon igjen, f.eks. en dusj, og hadde håpet at blindveien angitt på vårt gamle kart var blitt videreført og forbundet med stier som førte ut på highwayen. Men nei. Grunneieren var synlig forskrekket over å observere et kjøretøy i disse trakter som ikke hadde belter, ja ikke engang var 4WD; han måtte titte under kjerra for å forsikre

Kort 1. Harts Range ser ombrunt like idyllisk ut, på så bebyggende avstand.

M. D. Russell, Darwin - Northern Territory, Australia

seg om at vi ikke hadde modifisert den. Helt original er den ikke, bl.a. går den på gass, med bensindrift bare som reserve. Retur samme rute var altså uunngåelig. Vi tok oss tid til å undersøke en epidotforekomst, som heller ikke kunne vært besøkt siden anno dazumal. Vi har aldri funnet brukbar epidot der, men det lå fremdeles gode albitXX på 5 cm. og mer strødd omkring, så vi etterfylte. Undres på hvorfor albiten herfra ikke er beskrevet; det er den beste jeg har sett. Vårt kamera hadde furtedag og nektet å samarbeide (det er meget humørsykt), ellers skulle jeg nok har avgitt en fotografisk dokumentasjon på at den såkalte (og på kartet avmerkede) veien er ufremkommelig for alle kjøretøyer på hjul. Men

Harts Range er generelt altfor gammel og nedslitt, bokstavelig talt, til at godt materiale kan beregnes påtruffet, vel halvannen mrd. år etter dannelsen.

I noenlunde god behold nede på elvesletten igjen, måtte vi, for å unngå å bli involvert i en tvekamp mellom Herefordokser om kontrollen over et harem på ca. 200 mer eller mindre attraktive, men ihvertfall spreke unguer, kjøre hardere enn remmer og tøy egentlig tålte. Ihvertfall røk vifteremmen ved passasje over et elveleie hvor sanden mellom hjulsporene rakk høyere enn akslingen, så motoren ble nokså varm. Bølingen fant seg nattkvarter i en annen retning, så vi slapp å våkne med halvveis oppspiste ulltepper. Natten var kald nok likevel, ca +1° før

soloppgang. Vi var tidlig i bevegelse, for å utnytte morgenkulden. Det var bare 20 km. til nærmeste bebyggelse, så ved passering av en cattle bore prøvde Staale å reparere vifteremmen ved hjelp av en bit ståltråd. Det holdt bare et par km., men vi kom da frem til Atitjere (aborigine community) hvor man mirakuløst nok fikk oppdrevet en vifterem som passet. I Alice Springs kjøpte vi den reserven som vi burde hatt med ut i bushen.

Skulle ha skrevet brev og lagt ved egne bilder, men «det blidde ikke sånn». Alle forbindelser har måttet nøye seg med kort dennegang. Listen over gjenstående «kortkreditorer» er fremdeles urovekkende, nei, bekymringsfullt lang. Nå er jeg tom for correction tape, så her slutter jeg.